

Erdélyben és Zalában – két helyen együtt



Az EMMI Határtalanul programjának keretében osztályunk jelentős támogatást nyert a marosvásárhelyi Unirea Nemzeti Kollégium tizedikeseivel való találkozáshoz, melyre immár több mint 15 éve minden májusban sor kerül. Először a zrínyisek szoktak egy hetet Erdélyben tölteni, aztán egy-két héttel később az ottaniakat látjuk vendégül nálunk.

Május 3-án, amikor átléptük az országhatárt, mindenkinek feltűnt a rengeteg román zászló, minden a nemzetük színeit viselte, mutatva nemzeti elkötelezettségüket. Egy egészen új világgal kezdtünk ismerkedni!

Az első délutánt Nagyváradon töltöttük, lelkes „honismereti” vezetőnk megmutatta a város nevezetességeit, majd hétfőn indultunk tovább. Azzal több magyarlakta települést meglátogattunk, köztük Kolozsvárt is, ahol a hétköznapi nyüzsgésben próbáltuk felfogni, hogy Mátyás szülőháza előtt állunk! Este aztán végre Marosvásárhelyre értünk, s találkozhattunk a fogadó diákokkal, családokkal. Bár eleinte még mindenki feszélyezve érezte magát, hamar feloldódtunk, és lassan egyre többet tudhattunk meg egymásról. Megismerhettük iskolájukat is, és a két csapat közösen ültetett fát a barátság emlékére. Napközben mindig úton voltunk, érdekes és lenyűgöző helyeket csodálhattunk meg, estéinket pedig fogadóinkkal töltöttük. Jártunk a Só-vidéken – Szovátán és a parajdi sóbányában ki-ki saját tapasztalatot szerezhetett erről a rendkívüli természeti adományról -; ott álltunk Tamási Áron mindennapi tárgyai között, s hallgattuk rokona személyes emlékeit; emlékeztünk a legnagyobb székelyre, Orbán Balázusra, az Erdélyben hősi halált halt szabadságharcosokra, Bemre, Petőfire; rácsodálkoztunk a szász városok egykori gazdagságára. Pénteken nem volt közös programunk, a

családdal töltöttük a napot. Néhányan együtt sütögettünk, így megismerkedhettünk a többi erdélyi diákkal is. Nagyon jól szórakoztunk, nagyon vendégszeretőek és kedvesek voltak az emberek, minden igényünket igyekeztek kielégíteni. Kezdtük megérteni, miért járnak vissza sokan Erdélybe! Feltűnt, mennyiszor emlegették a magyarságukat a felnőttek, hogy ki kell állniuk érte, s mennyire fontosak nekik a gyökereik. Ez is egy arca volt annak a világnak, amelybe átléptünk.

Szombat reggel hosszasan búcsúzkodtunk, de tudtuk, rövidezen újra találkozunk. Hazaúton rengeteget beszélgettünk, tele voltunk élményekkel, és a következő héten mindenki hiányolta a közös programokat, szórakozást.

Egy hét „pihenés” után érkeztek új barátaink, amire nagyon alaposan fel kellett készülnünk a kinti vendéglátás után. Furcsa volt számomra, hogy otthon valakivel osztozom a szobámon, de ugyanakkor remek élmény is. Ők is úton voltak minden nap, jártak az Őrségben, a Balatonon, Pannonhalmán, Győrben. Gazdálkodnunk kellett az idővel, minden fontosat és szépet igyekeztünk megmutatni nekik. Péntekre, az utolsó esténkre közös vacsorát szerveztünk, s néhány erdélyi tanuló megcsillogtatta ének- vagy tánctehetségét. A sok együtt töltött idő, a közös élmények után a hét végén nehéz volt a búcsú, ki tudja, látjuk-e még egymást.

Sokan azóta is tartjuk a kapcsolatot, többen talán szoros barátságot is kötöttek egymással. Sok minden miatt sokféleképpen lett emlékezetes az utazás, a vendégeskedés és a vendéglátás, biztosan mély nyomot hagyott bennünk ez a két hét!

Horváth Mirabel 10. N